

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.12.0147.N

RIJKSDIENST VOOR PENSIOENEN, thans Federale Pensioendienst, openbare instelling met rechtspersoonlijkheid, met zetel te 1060 Sint-Gillis, Zuidertoren, Baraplein 3,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Michel Mahieu, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1170 Watermaal-Bosvoorde, Vorstlaan 36, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

W.H.

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. Huguette Geinger, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1000 Brussel, Quatre Brasstraat 6, waar de verweerder woonplaats kiest,

in aanwezigheid van

RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN INVALIDITEITSVERZEKERING, openbare instelling, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

tot bindendverklaring van arrest opgeroepen partij.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Brussel van 6 september 2012.

Het Hof heeft bij arrest van 18 mei 2015 een prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Bij arrest van 26 oktober 2016 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie deze vraag beantwoord.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft op 6 februari 2017 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Raadsheer Koen Mestdagh heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift een middel aan dat is opgenomen in het arrest van het Hof van 18 mei 2015.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

1. Krachtens artikel 191, eerste lid, 7°, ZIV-wet, zoals te dezen van toepassing, bestaan de verzekeringsinkomsten van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen onder meer uit de opbrengst van een inhouding van 3,55 pct., verricht op de wettelijke ouderdoms-, rust-, anciënniteits- en overlevingspensioenen of op elk ander als zodanig geldend voordeel, alsmede op elk voordeel, bedoeld als aanvulling van een pensioen, zelfs als dit laatste niet is ver-

worven, en toegekend hetzij bij toepassing van wettelijke, reglementaire of statutaire bepalingen, hetzij bij toepassing van bepalingen die voortvloeien uit een arbeidscontract, een ondernemingsreglement, een collectieve ondernemings- of sectoriële overeenkomst. De inhouding wordt verricht bij elke betaling van het pensioen of van het voordeel door het uitbetalingsorganisme dat ervoor burgerlijk verantwoordelijk is. Dit laatste stort de opbrengst van de inhouding aan het RIZIV tijdens de maand die volgt op de datum waarop zij werd uitgevoerd.

2. Artikel 68, § 5, van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen bepaalt dat de Belgische uitbetalingsinstelling van een na 31 december 1996 in de vorm van een kapitaal betaald aanvullend voordeel waarvan het bedrag hoger is dan 2.478,94 euro, bij de uitbetaling van het kapitaal ambtshalve een afhouding verricht gelijk aan 2 pct. van dat kapitaal. Dit percentage van 2 pct. wordt vervangen door 1 pct. voor kapitalen waarvan het brutobedrag lager is dan 24.789,36 euro.

De uitbetalingsinstelling dient de opbrengst van de uitgevoerde afhouding aan de eiser te storten tijdens de maand die volgt op de uitbetaling van het kapitaal.

Volgens artikel 68, § 1, c), van de voormelde wet van 30 maart 1994 wordt voor de toepassing van de artikelen 68 tot en met 68*quinquies* onder “aanvullend voordeel” verstaan, elk voordeel bedoeld als aanvulling van een in de bepaling onder a) of b) bedoeld pensioen, zelfs als dit laatste niet is verworven, en toegekend hetzij krachtens wettelijke, bestuursrechtelijke of statutaire bepalingen, hetzij krachtens bepalingen voortvloeiend uit een arbeidsovereenkomst, een ondernemingsreglement, een collectieve of sectoriële overeenkomst, ongeacht het feit of het een periodiek of een in de vorm van een kapitaal betaald voordeel betreft.

3. Artikel 4, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 bepaalt dat deze verordening van toepassing is op alle wettelijke regelingen betreffende de volgende takken van sociale zekerheid: a) prestaties bij ziekte en moederschap; b) prestaties bij invaliditeit, met inbegrip van die tot instandhouding of verbetering van de verdien capaciteit; c) uitkeringen bij ouderdom; d) uitkeringen aan nagelaten betrekkingen; e) prestaties bij arbeidsongevallen en beroepsziekten; f) uitkeringen bij overlijden; g) werkloosheidsuitkeringen; h) gezinsbijslagen.

Artikel 4, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 bepaalt dat deze verordening van toepassing is op de algemene en bijzondere stelsels van sociale zekerheid, welke al of niet op premie- of bijdragebetaling berusten, alsmede op de regelingen betreffende de verplichtingen van de werkgever of de reder met betrekking tot de in lid 1 bedoelde prestaties.

Volgens artikel 1, sub j, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 worden ten aanzien van elke lidstaat onder “*wetgeving*” of “*wettelijke regeling*” verstaan de bestaande of toekomstige wetten, regelingen, statutaire bepalingen en alle andere uitvoeringsmaatregelen, welke betrekking hebben op de in artikel 4, leden 1 en 2, bedoelde takken en stelsels van sociale zekerheid, of de bijzondere, niet op premie- of bijdragebetaling berustende prestaties als bedoeld in artikel 4, lid 2*bis*. Onder deze term vallen niet de bestaande of toekomstige contractuele bepalingen, ongeacht of deze al dan niet bij een besluit van de overheid algemeen verbindend zijn verklaard, dan wel een ruimere werkingssfeer hebben verkregen.

Artikel 13, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 bepaalt dat degene op wie deze verordening van toepassing is, onder voorbehoud van de artikelen 14*quater* en 14*septies* slechts aan de wetgeving van één enkele lidstaat onderworpen is. De toe te passen wetgeving wordt overeenkomstig de bepalingen van deze titel vastgesteld.

Volgens artikel 13, lid 2, sub f, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 is onder voorbehoud van de artikelen 14 tot en met 17 op degene die ophoudt onderworpen te zijn aan de wettelijke regeling van een lidstaat zonder dat hij op grond van één van de in de artikelen 14 tot en met 17 bedoelde uitzonderingen of bijzondere regels aan de wettelijke regeling van een andere lidstaat wordt onderworpen, de wettelijke regeling van toepassing van de lidstaat op het grondgebied waarvan hij woont overeenkomstig de bepalingen van deze wettelijke regeling alleen.

4. Bij voormeld arrest van 18 mei 2015 heeft het Hof iedere nadere uitspraak aangehouden tot het Hof van Justitie van de Europese Unie uitspraak heeft gedaan over de volgende prejudiciële vraag:

“Moet artikel 13, lid 1, van de Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de

Gemeenschap verplaatsen zo worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat een bijdrage - zoals de op grond van artikel 191, eerste lid, 7°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, verrichte inhouding en de op grond van artikel 68 van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen verschuldigde solidariteitsbijdrage - wordt geheven op prestaties van Belgische aanvullende pensioenstelsels die geen wettelijke regelingen zijn in de zin van artikel 1, sub j, eerste alinea, van deze verordening, ingeval die prestaties verschuldigd zijn aan een niet in België wonende rechthebbende die overeenkomstig artikel 13, lid 2, sub f, van die verordening onderworpen is aan de socialezekerheidsregeling van de lidstaat waarin hij woont?”

5. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft bij arrest C-269/15 van 26 oktober 2016 verklaard voor recht:

“Artikel 13, lid 1, van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, in de versie zoals gewijzigd en bijgewerkt bij verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 1606/98 van de Raad van 29 juni 1998, verzet zich tegen een nationale regeling als die welke aan de orde is in het hoofdgeding, volgens welke bijdragen die rechtstreeks en in voldoende relevante mate samenhangen met de wetten die de in artikel 4 van verordening nr. 1408/71, zoals gewijzigd, genoemde takken van sociale zekerheid regelen, worden ingehouden op prestaties van aanvullende pensioenstelsels, zelfs wanneer de begunstigde van deze aanvullende pensioenen niet in de betrokken lidstaat woont en hij krachtens artikel 13, lid 2, onder f), van diezelfde verordening, zoals gewijzigd, onderworpen is aan de sociale wetgeving van de lidstaat waar hij woont.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie overwoog daarbij, samengevat, dat hoewel de aanvullende pensioenstelsels op basis waarvan de aan de orde zijnde prestaties aan de verweerder zijn uitgekeerd, geen wettelijke regelingen zijn in de zin van artikel 1, onder j, eerste alinea, van Verordening (EEG) nr. 1408/71, de bijdragen die in dezen op de prestaties van deze stelsels zijn ingehouden, niettemin binnen de werkingssfeer van deze verordening vallen omdat deze bijdragen

rechtstreeks en specifiek bestemd zijn voor de financiering van bepaalde takken van de Belgische sociale zekerheid.

6. Het middel dat geheel ervan uitgaat dat de bijdrageheffing die op grond van artikel 191, eerste lid, 7°, ZIV-wet en artikel 68 van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen is verricht op de aan de verweerder uitgekeerde aanvullende pensioenen, niet onderworpen is aan het in artikel 13, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 geformuleerde beginsel dat slechts één wetgeving van toepassing is, omdat de stelsels op grond waarvan die aanvullende pensioenen zijn uitgekeerd zelf niet binnen de materiële werkingssfeer van Verordening (EEG) nr. 1408/71 vallen, berust op een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel faalt naar recht.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep en de vordering tot bindendverklaring.

Veroordeelt de eiser tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 301,96 euro en voor de verweerder op 200,38 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Christian Storck, als voorzitter, en de raadsheren Koen Mestdagh, Mireille Delange, Antoine Lievens en Eric de Formanoir, en in openbare rechtszitting van 6 maart 2017, uitgesproken door sectievoorzitter Christian Storck, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Kristel Vanden Bossche.

K. Vanden Bossche

E. de Formanoir

A. Lievens

M. Delange

K. Mestdagh

Chr. Storck

HOF VAN CASSATIE

GÉRARD & VENNOTEN

5

VOORZIENING IN CASSATIE

10

VOOR: **RIJKSDIENST VOOR PENSIOENEN**, openbare instelling, met zetel te 1060 Brussel, Zuidertoren,

15

eiser tot cassatie,

bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr Michel Mahieu, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1170 Brussel, Vorstlaan 36, waar keuze van woonplaats wordt gedaan,

20

TEGEN: **W.H.**,

25

verweerder in cassatie,

30

IN AANWEZIGHEID VAN:

35 **RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN INVALIDITEITS-
VERZEKERING**, openbare instelling, met zetel te 1150 Brussel,
Tervurenlaan 211,

Aan de heren Eerste Voorzitter en Voorzitter, aan de dames en heren Raadsheren,
leden van het Hof van Cassatie,

40

Hooggeachte dames en heren,

I. Bestreden beslissing

45

Eiser tot cassatie heeft de eer het tegensprekelijk arrest, uitgesproken op 6 september 2012 door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, (A.R. nr. 2011/AB/1123 en A.R. nr. 2011/AB/1140), aan uw toezicht te onderwerpen.

50 Het arrest werd, overeenkomstig art. 792, al. 2 en 3, op 11 september 2012 ter kennis gebracht aan eiser.

II. Relevante feiten en procedurevoorgaanden

55 De relevante feiten en procedurevoorgaanden kunnen als volgt worden samengevat:

- Het Arbeidshof stelde op pagina's 2 tot en met 4 van het arrest van 6 september 2012:

60

"I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

65 *De heer Hoogstad is van Nederlandse nationaliteit. In de periode van 1 november 1996 tot en met 31 december 2004 was hij in dienst van een Belgische werkgever.*

Daarnaast werkte hij in andere periodes in Nederland, Duitsland, het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten. Tijdens zijn periode van tewerkstelling bouwde zijn werkgever voor hem een aanvullend pensioen op bij twee pensioenfondsen, het Unilever Belgium Pension Fund Setic en Unilever Belgium Pension Fund Union.

Midden 2007 ging de Heer Hoogstad zich met zijn Ierse echtgenote in Ierland vestigen waar hij niet meer werkzaam was. In februari 2008, toen hij de leeftijd van 60 jaar had bereikt, werd hem door de voormelde pensioenfondsen twee pensioenkapitalen uitbetaald van resp. 976.899,94 € euro en 214.174,79 €.

Vooraf werden door de pensioenfondsen op deze kapitalen echter inhoudingen verricht.

Ten behoeve van het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering werd een eerste inhouding verricht, gelijk aan 3, 55 % t.b.v. van 36.717,79 € op het eerste kapitaal en van 8.049,98 € op het tweede kapitaal, dit in toepassing van artikel 191 § 1, 7° van de het Koninklijk Besluit van 14 juli 1994 houdende coördinatie van de wetgeving op de verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit. Ten behoeve van de Rijksdienst voor Pensioenen werd een solidariteitsbijdrage ingehouden, gelijk aan 2% t.b.v. resp. 20.686,08 € op het eerste kapitaal en 4.535,20 € op het tweede kapitaal, dit in toepassing van artikel 68 van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen.

2.

Bij dagvaarding van 31 december 2009 betwistte de heer Hoogstad deze inhoudingen en vorderde hij de veroordeling van het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering en van de Rijksdienst voor Werknemerspensioenen tot terugbetaling van de bedragen van 44.464,77 € en 25.221,28 €, te vermeerderen met de intresten tot de datum van effectieve betaling.

Bij vonnis van 28 oktober 2011, dat aan het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering en de Rijksdienst voor Pensioenen ter kennis gebracht werd op 8 november 2011, heeft de arbeidsrechtbank te Brussel de vordering ontvankelijk en gegrond verklaard, onder de enkele beperking dat de rechtbank geen solidaire of hoofdelijke veroordeling uitsprak ten laste van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering en de Rijksdienst voor Pensioenen, maar wel afzonderlijke veroordelingen.

105

3.

Bij verzoekschrift van 6 december 2011 heeft het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering hoger beroep aangetekend tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank. In het kader van het hoger beroep werd de Rijksdienst voor Werknemerspensioenen mee als partij opgeroepen.

110

Bij verzoekschrift van 12 december 2011 heeft de Rijksdienst voor Werknemerspensioenen op zijn beurt hoger beroep aangetekend tegen hetzelfde vonnis. Bij beroepsconclusies van 23 april 2012 stelde de Rijksdienst voor Werknemerspensioenen een incidenteel beroep in, dit in het kader van de beroepsprocedure die ingeleid was door het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering.

115

In besluiten neergelegd voor het arbeidshof vordert de heer Hoogstad, zoals hij oorspronkelijk vorderde voor de arbeidsrechtbank, de solidaire of hoofdelijke veroordeling van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering en de Rijksdienst voor Pensioenen tot terugbetaling van de ten onrechte ingehouden bijdragen. Verder vordert de heer Hoogstad de intresten vanaf de datum van de inhouding van de solidariteitsbijdrage en vraagt hij een andere begroting van de gerechtskosten. Ter zitting bevestigde de raadsman van de heer Hoogstad dat het dispositief van zijn besluiten, waarin een veroordeling wordt gevorderd die afwijkt van hetgeen door de arbeidsrechtbank werd toegekend, dient geïnterpreteerd te worden als een incidenteel beroep.”

120

125

Het Arbeidshof verklaarde het principaal hoger beroep van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering en het incidenteel beroep van de Rijksdienst voor Pensioenen ontvankelijk, maar ongegrond.

130

Het Arbeidshof verklaarde het incidenteel beroep van de heer Hoogstad ontvankelijk en zeer gedeeltelijk gegrond.

135

Het Arbeidshof hervormde gedeeltelijk het bestreden vonnis en veroordeelde de Rijksdienst voor Pensioenen, hoofdelijk met het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering, tot terugbetaling van de som van 44.767,77 €, verhoogd met de gerechtelijke intresten vanaf de dagvaarding, en veroordeelde het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering en de Rijksdienst voor Pensioenen

140

ieder voor de helft tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de heer Hoogstad op 320,65 €.

- Tegen het arrest voert eiser het volgende middel tot cassatie aan.
- 145

III. Enig middel tot cassatie

150 III.1.1. Geschonden wettelijke bepalingen

- Artikel 1, sub j, eerste alinea van de verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de
155 Gemeenschap verplaatsen (vóór de inwerkingtreding van de verordening nr. 883/2004, die deze vervangt)
- Artikel 4, leden 1 en 2 van de verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Ge-
160 meenschap verplaatsen (vóór de inwerkingtreding van de verordening nr. 883/2004, die deze vervangt)
- Artikel 13, lid 1 van de verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeen-
165 schap verplaatsen (vóór de inwerkingtreding van de verordening nr. 883/2004, die deze vervangt)
- Artikel 191 van de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994 op de ziekte- en invalideitsverzekering en artikel 68 van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen
- 170 • “Voor zoveel als nodig”: artikel 1, l), artikel 3, lid 1, en artikel 11, 1. van de verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels

175

III.1.2. Aangevochten beslissing

Het Arbeidshof stelde op pagina's 5 tot en met 12 van het arrest:

180

“IV. BEOORDELING.**DE HOOFDBEROEPEN.**

185 1.

De eerste rechter was, in navolging van het standpunt van de heer Hoogstad, van oordeel dat de inhoudingen die gebeurden in strijd waren met het Europees recht, en in het bijzonder met artikel 13 van de Verordening nr.1408/71 van 14 juni 1971 (thans vervangen door de Verordening nr. 883/2004 van 29 april 2004) van de Europese Unie betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregeling op werknemers en zelfstandigen. Volgens artikel 13 van deze Verordening zouden slechts sociale zekerheidsbijdragen kunnen geïnd worden in één enkele lidstaat, en zou deze lidstaat Ierland zijn, land waar de heer Hoogstad zijn gewone verblijf had op het ogenblik van de uitbetaling van het aanvullend pensioen.

195

Het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering verwijst in de eerste plaats naar het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 6 februari 1992 waarbij, in een betwisting die de Belgische Staat stelde tegenover de Commissie van de Europese Gemeenschap met betrekking tot de in betwisting zijnde inhouding ten voordele van de ziekteverzekering. Het Hof oordeelde dat er geen schending was van artikel 13 van de Verordening 1408/71, en evenmin van artikel 33 van dezelfde Verordening, omdat deze Verordening geen toepassing vond op de extralegale pensioenen.

Het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering stelt echter wel dat het sinds 1 april 2003 aanvaardt dat de betwiste inhouding niet mogelijk is ten aanzien van de werknemers die, op het ogenblik dat zij de wettelijke leeftijd van pensionering bereiken, niet ten laste zijn van de Belgische sociale zekerheid. Of dit laatste het geval is kan echter maar vastgesteld worden op het ogenblik dat de betrokkene deze leeftijd bereikt, zodanig dat het gerechtvaardigd is dat, op het ogenblik van de uitbetaling van het extralegaal pensioen, de door de wet voorziene inhouding gebeurt, maar dat deze dan wel kan terugbetaald worden op de leeftijd van 65 jaar.

De Rijksdienst voor Pensioenen verwijst eveneens naar het arrest van het Europees Hof van Justitie van 6 februari 1992. De Rijksdienst voor Pensioenen stelt

dat uit artikel 33 van de Verordening 1408/71 duidelijk volgt op deze bepaling enkel toepassing vindt op wettelijke pensioenen en renten en niet op extralegale voordelen.

220

De Rijksdienst voor Pensioenen verwijst verder naar artikel 30 van de Verordening nr. 987/2009 waaruit volgens hem impliciet maar zeker kan afgeleid worden dat inhoudingen in verschillende landen mogelijk zijn, vermits specifiek een regeling voorzien wordt voor de berekening van de totale bijdrage van een persoon die van meer dan één lidstaat een pensioen ontvangt. De Rijksdienst voor Pensioenen wijst erop dat sinds augustus 2006 voor de inwoners van een ander land van de Europese Unie dan België, de solidariteitsbijdrage enkel berekend wordt op basis van de Belgische wettelijke en extralegale pensioenen. Volgens de Rijksdienst voor Pensioenen blijkt uit een schrijven van de Europese Commissie van 4 juli 2005 dat deze praktijk in overeenstemming is met de Europese regelgeving. In zijn

230

replikconclusies op het advies van het Openbaar Ministerie wijst de Rijksdienst voor Pensioenen er nog op dat de artikelen 27 tot en met 33 van de Europese Verordening 1408/71 enkel betrekking hebben op personen die de hoedanigheid van gepensioneerde hebben, wat niet het geval was voor de heer Hoogstad, zodat deze artikelen ook niet ingeroepen kunnen worden om de inhoudingen te betwisten.

235

2.

De heer Hoogstad stelt dat het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering en de Rijksdienst voor Pensioenen zich ten onrechte beroepen op het arrest van het Europees hof van Justitie van 6 februari 1992. Volgens hem is dit arrest achterhaald omdat de regelgeving en interpretatie, waarop het hof zich steunde voor zijn arrest - met name dat artikel 13 van de Verordening en het principe van de eenheid van de wetgeving geen toepassing vonden omdat de rechthebbenden op een aanvullend pensioen zich niet bevonden in één van de in artikel 13, lid 2 en 14 tot 17 van de Verordening bedoelde situaties - achterhaald werd door een latere aanpassing van de Verordening, waardoor wel degelijk een regeling voorzien werd voor zijn situatie en waarbij de wetgeving van de woonplaats toepasselijk werd verklaard.

245

250

3.

De betwiste inhoudingen op extralegale pensioenen van de heer Hoogstad vinden hun oorsprong respectievelijk in artikel 191 van de gecoördineerde wetten van 14

255 *juli 1994 op de ziekte- en invaliditeitsverzekering en artikel 68 van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen.*

Artikel 191, 1^e lid, 7° van de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994 op de ziekte- en invaliditeitsverzekering bepaalt het volgende:

260

7° de opbrengst van een inhouding van 3,55 % op de wettelijke ouderdoms-, rust-, anciënniteits- en overlevingspensioenen of op elk ander als zodanig geldend voordeel, alsmede op elk voordeel, bedoeld als aanvulling van een pensioen, zelfs als dit laatste niet is verworven, en toegekend hetzij bij toepassing van de wettelijke reglementaire of statutaire bepalingen, hetzij bij toepassing van bepalingen die voortvloeien uit een arbeidscontract, een

265

reglement, een collectieve of sectoriële overeenkomst. Deze inhouding wordt eveneens verricht op het voordeel dat het pensioen vervangt of aanvult en dat wordt toegekend aan een zelfstandige krachtens een collectieve overeenkomst of een individuele toezegging van een pensioen afgesloten door de onderneming.1”

270

Artikel 68 van de wet van 30 maart 1994 bepaalt in zijn § 5:

“De Belgische uitbetalingsinstelling van een na 31 december 1996 in de vorm van een kapitaal betaald aanvullend voordeel, waarvan het bedrag hoger is dan 2.478,94 EUR, verricht, bij de uitbetaling van het kapitaal, ambtshalve een afhouding gelijk aan 2 t.h. van het brutobedrag van dat kapitaal”

275

Hetzelfde artikel bepaalt in zijn § 1:

280

Voor de toepassing van de artikelen 68 tot en met 68quinquies wordt verstaan:

“(c) onder “aanvullend voordeel”, elk voordeel bedoeld als aanvulling van een in a) of b) bedoeld pensioen, zelfs als dit laatste niet is verworven, en toegekend hetzij krachtens wettelijke, bestuursrechtelijke of statutaire bepalingen, hetzij krachtens bepalingen voortvloeiend uit een arbeidsovereenkomst, een ondernemingsreglement, een collectieve of

285

sectorale overeenkomst, ongeacht het feit of het een periodiek of een in de een kapitaal betaald voordeel betreft.

290 *Als aanvullende voordelen in de zin van c) worden eveneens beschouwd:*

- de in a), 1°, bepaalde renten die uitbetaald worden in de vorm van een kapitaal;
- elk voordeel, betaald aan een persoon ongeacht zijn statuut, in uitvoering van een individuele pensioentoezegging.”

295 4.

De E.U. Verordening nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971, thans vervangen door de Verordening nr. 883/2004 van 29 april 2004 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, is van toepassing op werknemers of zelfstandigen en op studenten op wie de wetgeving van een of
300 *meer lidstaten van toepassing is of geweest is, en die onderdanen zijn van één der lidstaten, dan wel op het grondgebied van één der lidstaten wonende staatlozen of vluchtelingen zijn, alsmede op hun gezinsleden en op hun nagelaten ‘betrekkingsen’.*

305 *Ze is aldus eveneens van toepassing op de niet meer actieve werknemers of zelfstandigen.*

De Heer Hoogstad is onderdaan van één der lidstaten en viel als werknemer binnen het toepassingsgebied van de wetgeving van één of meer lidstaten. Hij is sinds
310 *2002 onderworpen aan de Ierse sociale zekerheidswetgeving. Van november 1996 tot december 2004 was hij aan de Belgische sociale zekerheidswetgeving onderworpen.*

De internationale functie die hij bekleedde bracht hem er toe zich binnen de Gemeenschap te verplaatsen. De Heer Hoogstad valt derhalve binnen de personele werkingssfeer van de Verordening.
315

Overeenkomstig artikel 13 van de Verordening nr. 1408/71 van de Raad zijn, onder voorbehoud van de artikelen 14 quater en 14 septies, degenen op wie deze Verordening van toepassing is, slechts aan de wetgeving van één enkele lidstaat
320 *onderworpen en wordt de toe te passen wetgeving overeenkomstig de bepalingen van die titel vastgesteld.*

Overeenkomstig art. 13, 2, f) van dezelfde Verordening is, onder voorbehoud van de artikelen 14 tot en met 17, op degene die ophoudt onderworpen te zijn aan de
325 *wettelijke regeling van een lidstaat zonder dat hij op grond van één van de in de voorgaande punten genoemde regels of van één van de in de artikelen 14 tot en met 17 bedoelde uitzonderingen of bijzondere regels aan de wettelijke regeling*

330 *van een andere lidstaat wordt onderworpen, de wettelijke regeling van toepassing van de lidstaat op het grondgebied waarvan hij woont, en dit overeenkomstig de bepalingen van deze wettelijke regeling.*

335 *In beginsel is bijgevolg slechts de wetgeving van één lidstaat van toepassing. Deze regel werd meermaals bevestigd door de rechtspraak van het Hof van Justitie. (H. v. J. 15 februari 2000, nr. 34/98; S. Van Raepenbusch in Actualités en droit social Européen, dir. C.-E.'Clesse en S. Gilson, Larcier, 2010, blz. 16). Hiermee wordt o.m. beoogd te vermijden dat sociale bijdragen zouden moeten betaald worden in verschillende lidstaten. Het gevolg is dan ook dat slechts in één lidstaat bijdragen moeten betaald worden.*

340 *Overeenkomstig art.33.1 van de Verordening 1408/71 is het orgaan van een lidstaat, dat een pensioen of rente verschuldigd is en dat een wettelijke regeling toepast waarin is bepaald dat, voor rekening van een pensioen- of rentetrekker, bijdragen of premies worden ingehouden .om de kosten van de prestaties bij ziekte en moederschap te dekken, gemachtigd deze bijdragen in te houden op het pensioen of de renten, in zoverre deze prestaties voor rekneing komen van een orgaan*
345 *van de bedoelde lidstaat.*

5.

350 *In zijn arrest nr. C.-275/83 van 28 maart 1985, (Jur. 1985, 1097) heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen geoordeeld dat de regeling van artikel 191 van de gecoördineerde wetten op de ziekte- en invaliditeitsverzekering strijdig is met artikel 33 van de Verordening 1480/71 in de mate dat de bijdrage eveneens geheven wordt ten laste van personen, die geen prestaties genieten van ziekte en moederschap ten laste van het Belgisch orgaan.*

355 *In zijn arrest nr. 253/90 van 6 februari 1992 (Jur. 1992, 531) heeft het hof echter geoordeeld dat, met betrekking tot de inhoudingen, voorzien door art. 191 van de gecoördineerde wetten op de ziekte- en invaliditeitsverzekering, noch artikel 13 noch artikel 33 van de Verordening ingeroepen kunnen worden wanneer het gaat*
360 *om aanvullende pensioenen, betaald op basis van langs contractuele weg ingevoerde stelsels.*

365 *Met betrekking tot de toepassing van artikel 13 van de Verordening stelde het Hof vast (overwegingen 11 en 12), dat de regel dat slechts één wetgeving van toepassing was enkel gold voor situaties bedoeld in de artikelen 13, lid 2 en 14 tot en*

met 17 van de Verordening bedoelde situaties verkeerde. Aldus kon het beginsel dat slechts één wetgeving van

370 *toepassing is niet in hun voordeel ingeroepen worden. Het Hof verwees daarbij naar zijn vroeger arrest C-140/88 van 21 februari 1991 waarin het geoordeeld had dat personen, zoals de werknemers die een beroepsactiviteit hebben gestaakt in geen van de in artikel 13 lid 2 en 14 tot en met 17 van de Verordening bedoelde situaties verkeren.*

375 *Met betrekking tot artikel 33 van de Verordening (overwegingen 13 tot 17) stelde het hof vast dat, volgens zijn bewoordingen, en samen gelezen met de definitie van “wettelijke regeling” opgenomen in art. 1, j van de Verordening aanvullende pensioenregelingen met een contractuele basis niet onder de toepassing van art. 33 van de Verordening vallen.*

380 *Het Hof besloot aldus dat de Belgische regeling, in zoverre ze werd toegepast op extralegale pensioenen, niet in strijd was met de Verordening.*

6.

385 *Terecht echter merkt de heer Hoogstad op dat de tekst van artikel 13 van de Verordening nr. 1408/71 wijzigingen heeft ondergaan ten aanzien van de tekst die door het Hof van Justitie in zijn beoordeling betrokken werd.*

390 *Door de Verordening nr. 2195/91 van 25 juni 1991 werd immers artikel 13, lid 2 aangevuld met de bepaling dat op degene die ophoudt onderworpen te zijn aan de wettelijke regeling van een lidstaat, zonder dat hij op grond van één van de in artikel 13, lid 2 genoemde regels of van één van de in de artikelen 14 tot en met 17 bedoelde uitzonderingen of bijzondere regels aan de wettelijke regeling van een andere lidstaat wordt onderworpen, de wettelijke regeling van toepassing is van de lidstaat op het grondgebied waarvan hij woont. Volgens de preambule van de*
395 *Verordening was deze aanpassing noodzakelijk omdat, op basis van de rechtspraak van het Hof, gebleken was dat er geen expliciete regeling bestond voor de situatie van de personen, die ophielden onder de toepassing te vallen van de wettelijke regeling van de lidstaat, zonder dat de wettelijke regeling van een andere lidstaat op hen van toepassing werd overeenkomstig één van de regels, vermeld in*
400 *de voorafgaande punten van lid 2 van artikel 13 of één van de uitzonderingen als bedoeld in de artikelen 14 tot en met 17 van de Verordening.*

Ingevolge de gewijzigde tekst van de Verordening is thans uitdrukkelijk bepaald dat in de beschreven situatie de betrokken persoon onderworpen is aan de wettelijke regeling die van toepassing is in de lidstaat op het grondgebied waarvan hij woont.

Aldus kan op dit ogenblik niet meer gesteld worden dat de basisregel van artikel 13, lid één, dat de betrokkene slechts aan de wetgeving van één enkele lidstaat onderworpen is, geen toepassing vindt bij gebreke van een conflict tussen de regels opgenomen in artikel 13 lid 2 van de Verordening.

Daaruit volgt dat de Belgische wettelijke regelingen, waarbij inhoudingen voorzien worden op het pensioen van een persoon, op wie de wetgeving van een andere lidstaat toepasselijk is verklaard, strijdig zijn met artikel 13 van de Verordening, wat volstaat om de toepassing van deze wetgevingen terzijde te schuiven, ongeacht de vraag of deze wetgevingen ook strijdig zijn met art. 33 van de Verordening.

7.

Ten onrechte meent de Rijksdienst voor Pensioenen een argument te kunnen putten uit artikel 30 van de Verordening 987/2009 van 16 september 2009, genomen ter uitvoering van de Verordening nr. 883/2004 van 29 april 2004, die de vroegere Verordening nr.1408/71 vervangt. Dit artikel bepaalt dat in het geval van een persoon die van meer dan één lidstaat een pensioen ontvangt, het bedrag van de op alle betaalde pensioenen geheven premies en bijdragen in geen geval hoger is dan het bedrag dat geheven wordt ten aanzien van iemand die hetzelfde bedrag aan pensioenen van de bevoegde lidstaat ontvang. Volgens de Rijksdienst voor Pensioenen zou daaruit blijken dat met betrekking tot de inwoners van een andere lidstaat, geen verbod meer geldt tot een premie of bijdrageheffing, maar enkel een beperking.

Artikel 30 van de Verordening nr. 987/2009 is genomen ter uitvoering van artikel 23 e.v., en meer bepaald ook van artikel 30 van de Verordening nr. 883/2004 van 29 april 2004, waarvan de tekst de herneming is van de inhoud van het vroegere artikel 33 van de Verordening nr.1408/71 van 14 juni 1971.

Deze artikelen van de Verordening 833/2004 maken deel uit van titel III, hoofdstuk I van deze Verordening dat betrekking heeft op prestaties bij ziekte en moederschap, en daarmee gelijkgestelde vaderschapsuitkeringen, en dat in zijn afde-

440 *ling 2 betrekking heeft op het recht op verstrekkingen van de vermelde ziekteuitkeringen voor pensioengerechtigden en hun gezinsleden.*

Ze hebben aldus in de eerste plaats geen betrekking op de solidariteitsbijdrage die door de Rijksdienst voor Pensioenen ingehouden is, maar betreffen specifiek
445 *enkel de bijdrage voor de ziektekosten.*

Artikel 30.1 van de Verordening nr. 833/2004 bevestigt de regel dat het orgaan van een lidstaat, belast met het inhouden van de premies bijdragen, ter dekking van de prestaties bij ziekte en van moederschap en daarmee gelijkgestelde vaderschapsuitkeringen slechts premies of bijdragen kan innen voor zover de kosten
450 *voor de verstrekkingen die moeten worden verleend, worden gedragen door een orgaan van de genoemde lidstaat. Artikel 30 van de Verordening 987/2009 kan slechts betrekking hebben op de bijzondere hypothesen, voorzien in artikel 24 en 25 van de Verordening 83/2004 waarbij hetzij het recht op gezondheidszorgen*
455 *niet ontstaan is in de lidstaat waar de betrokkene zijn woonplaats heeft, hetzij de lidstaat van de woonplaats het recht op gezondheidszorgen toekent zonder voorwaarden inzake verzekering of inzake het al dan niet in loondienst verrichten van werkzaamheden (en waarvan de betrokkene geen enkel pensioen ontvangt), in welk geval de verstrekkingen verleend worden voor rekening van de staat die een*
460 *pensioen uitbetaalt. Het wordt niet aangevoerd en blijkt niet uit de voorgelegde stukken dat één van deze hypothesen voorhanden is.*

Het schrijven van de Europese commissie van 4 juli 2005 houdt, in tegenstelling
465 *met wat de Rijksdienst voor Pensioenen daaruit afleidt, geen duidelijke elementen in waaruit kan afgeleid worden dat de Europese Commissie het standpunt van de Rijksdienst zou onderschrijven. Daarbij moet opgemerkt worden dat, ondanks de opmerking die de eerste rechter daarover maakte, de Rijksdienst nog steeds in gebreke blijft de volledige briefwisseling met de Europese Commissie voor te leggen, hetgeen een zekere interpretatie van het schrijven van 4 juli 2005 onmogelijk*
470 *maakt.*

8.

Blijft dan uiteindelijk de argumentatie van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering en van de Rijksdienst voor Pensioenen dat de heer Hoogstad op dit ogenblik nog niet het statuut heeft van wettelijke gepensioneerde, zodat ook
475 *nog niet kan uitgemaakt worden of hij, op het ogenblik dat hij zijn wettelijk pensi-*

oen opneemt, al dan niet ten laste zal zijn van de Belgische ziekteverzekering. Aldus zou het gerechtvaardigd zijn de bijdragen provisioneel in te houden, en in een
480 latere fase tot terugbetaling over te gaan, wanneer blijkt dat de betrokkene niet ten laste van de Belgische ziekteverzekering is.

De bezorgdheid van het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering en van de Rijksdienst voor Pensioenen is begrijpelijk. Wanneer de heer Hoogstad op
485 de pensioengerechtigde leeftijd terug naar België zou komen is het niet uitgesloten, dat hij op basis van zijn loopbaan in België, aanspraak zal maken op de prestaties van de Belgische ziekteverzekering. Op dat ogenblik zou er dus geen reden zijn waarom hij niet de bijzondere bijdrage zou betalen voor de ziekteverzekering, terwijl de inning van de bijdrage verjaard zou kunnen zijn, gelet op de tijd die
490 verstreken is tussen de uitbetaling van het aanvullend pensioen en de invordering van de bijdrage.

Deze bekommernis geeft aan het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering en de Rijksdienst voor Pensioenen echter geen voldoende wettelijke basis
495 voor de administratieve praktijk die zich blijkbaar ontwikkeld heeft, waarbij de bijdrage ingehouden wordt maar aanvaard wordt de bijdrage terug te storten wanneer de betrokkene, bij het bereiken van de wettelijke pensioengerechtigde leeftijd, aantoonde dat hij ten laste is van de ziekteverzekering in een andere lidstaat.

500

Eenzijds is deze administratieve praktijk moeilijk in overeenstemming te brengen met de regel dat slechts in één lidstaat bijdragen verschuldigd zijn (art. 13 van de Verordening 1408/71 en de latere identieke tekst van de Verordening nr. 883/2004).

505 Anderzijds betreft het een administratief praktijk die ook geen voldoende grondslag vindt in de bestaande Belgische wetgeving, samengelezen met de Europese Verordeningen. Minstens zou een dergelijke praktijk een expliciete wettelijke onderbouw moeten krijgen, zodanig dat op dat ogenblik ook een effectieve controle mogelijk is door de bevoegde Europese autoriteiten op de conformiteit van een
510 dergelijke regeling met het Europees recht.

9.

In functie van al deze elementen dient het hoofdberoep als ongegrond afgewezen te
515 worden.”.

III.1.3. Grieven van eiser

- Het Arbeidshof stelde op pagina 9 van het arrest ten onrechte:

520

“6.

Terecht echter merkt de heer Hoogstad op dat de tekst van artikel 13 van de Verordening nr. 1408/71 wijzigingen heeft ondergaan ten aanzien van de tekst die door het Hof van Justitie in zijn beoordeling betrokken werd.

525

Door de Verordening nr. 2195/91 van 25 juni 1991 werd immers artikel 13, lid 2 aangevuld met de bepaling dat op degene die ophoudt onderworpen te zijn aan de wettelijke regeling van een lidstaat, zonder dat hij op grond van één van de in artikel 13, lid 2 genoemde regels of van één van de in de artikelen 14 tot en met 17 bedoelde uitzonderingen of bijzondere regels aan de wettelijke regeling van een andere lidstaat wordt onderworpen, de wettelijke regeling van toepassing is van de lidstaat op het grondgebied waarvan hij woont. Volgens de preambule van de Verordening was deze aanpassing noodzakelijk omdat, op basis van de rechtspraak van het Hof, gebleken was dat er geen expliciete regeling bestond voor de situatie van de personen, die ophielden onder de toepassing te vallen van de wettelijke regeling van de lidstaat, zonder dat de wettelijke regeling van een andere lidstaat op hen van toepassing werd overeenkomstig één van de regels, vermeld in de voorafgaande punten van lid 2 van artikel 13 of één van de uitzonderingen als bedoeld in de artikelen 14 tot en met 17 van de Verordening.

540

Ingevolge de gewijzigde tekst van de Verordening is thans uitdrukkelijk bepaald dat in de beschreven situatie de betrokken persoon onderworpen is aan de wettelijke regeling die van toepassing is in de lidstaat op het grondgebied waarvan hij woont.

545

Aldus kan op dit ogenblik niet meer gesteld worden dat de basisregel van artikel 13, lid één, dat de betrokkene slechts aan de wetgeving van één enkele lidstaat onderworpen is, geen toepassing vindt bij gebreke van een conflict tussen de regels opgenomen in artikel 13 lid 2 van de Verordening.

550

Daaruit volgt dat de Belgische wettelijke regelingen, waarbij inhoudingen voorzien worden op het pensioen van een persoon, op wie de wetgeving van een andere lidstaat toepasselijk is verklaard, strijdig zijn met artikel 13 van de Verordening, wat volstaat om de toepassing van deze wetgevingen terzijde te schuiven,

555 *ongeacht de vraag of deze wetgevingen ook strijdig zijn met art. 33 van de Verordening.”.*

Het Arbeidshof schuift de Belgische wettelijke regelingen, waarbij inhoudingen voorzien worden op het pensioen van een persoon, volstrekt ten onrechte terzijde, wegens zagezegd strijdig met artikel 13 van de Verordening.

560

Het Arbeidshof maakt een flagrante redeneerfout:

565 **De betrokken Belgische stelsels zijn geen “wettelijke regelingen” in de zin van artikel 1, sub j, eerste alinea, van de verordening nr. 1408/71 en de twee (extralegale) pensioenkapitalen vallen niet binnen de “materiële werksfeer” van de verordening nr. 1408/71.**

- Het Arbeidshof stelde op pagina 6 en 7 van het arrest:

570 “3.

De betwiste inhoudingen op extralegale pensioenen van de heer Hoogstad vinden hun oorsprong respectievelijk in artikel 191 van de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994 op de ziekte- en invaliditeitsverzekering en artikel 68 van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen.

575

Artikel 191 , 1^e lid, 7° van de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994 op de ziekte- en invaliditeitsverzekering bepaalt het volgende:

580 *7° de opbrengst van een inhouding van 3,55 % op de wettelijke ouderdoms-, rust-, anciënniteits- en overlevingspensioenen of op elk ander als zodanig geldend voordeel, alsmede op elk voordeel, bedoeld als aanvulling van een pensioen, zelfs als dit laatste niet is verworven, en toegekend hetzij bij toepassing van de wettelijke reglementaire of statutaire bepalingen, hetzij bij toepassing van bepalingen die voortvloeien uit een arbeidscontract, een*

585 *reglement, een collectieve of sectoriële overeenkomst. Deze inhouding wordt eveneens verricht op het voordeel dat het pensioen vervangt of aanvult en dat wordt toegekend aan een zelfstandige krachtens een collectieve overeenkomst of een individuele toezegging van een pensioen afgesloten door de onderneming.1”*

590 *Artikel 68 van de wet van 30 maart 1994 bepaalt in zijn § 5:*

595 *“De Belgische uitbetalingsinstelling van een na 31 december 1996 in de vorm van een kapitaal betaald aanvullend voordeel, waarvan het bedrag hoger is dan 2.478,94 EUR, verricht, bij de uitbetaling van het kapitaal, ambtshalve een afhouding gelijk aan 2 t.h. van het brutobedrag van dat kapitaal”*

Hetzelfde artikel bepaalt in zijn § 1:

Voor de toepassing van de artikelen 68 tot en met 68quinquies wordt verstaan:

600

“(c) onder “aanvullend voordeel”, elk voordeel bedoeld als aanvulling van een in a) of b) bedoeld pensioen, zelfs als dit laatste niet is verworven, en toegekend hetzij krachtens wettelijke, bestuursrechtelijke of statutaire bepalingen, hetzij krachtens bepalingen voortvloeiend uit een arbeidsovereenkomst, een ondernemingsreglement, een collectieve of

605

sectorale overeenkomst, ongeacht het feit of het een periodiek of een in de een kapitaal betaald voordeel betreft.

Als aanvullende voordelen in de zin van c) worden eveneens beschouwd:

610

*- de in a), 1°, bepaalde renten die uitbetaald worden in de vorm van een kapitaal;
- elk voordeel, betaald aan een persoon ongeacht zijn statuut, in uitvoering van een individuele pensioentoezegging.”.*

615 • *Eiser verwijst naar het arrest nr. 253/90 van 6 februari 1992 (Jur. 1992, 531) van het Hof van Justitie:*

620

“9. In de eerste plaats moet worden vastgesteld, dat de rechthebbenden op een aanvullend pensioen werknemers in de zin van artikel 1, sub a, van verordening nr. 1408/71 zijn en binnen de in artikel 2 beschreven personele werkingssfeer van die verordening vallen.

625 *10. Vervolgens dient te worden vastgesteld, dat volgens vaste rechtspraak van het Hof (zie met name het arrest van 10 juli 1986, zaak 60/85, Luijten, Jurispr. 1986,blz. 2365, r. o. 12 en 13), het reeds onder vigeur van verordening nr. 3 van de Raad inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers toegepaste be-*

ginsel, dat op werknemers die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen slechts één wetgeving van toepassing is, is neergelegd in titel II („Vaststelling van de toe te passen wetgeving”) van verordening nr. 1408/71, waarvan artikel 13, lid 1, preciseert, dat de betrokkenen slechts aan de wetgeving van één enkele Lid-Staat zijn onderworpen en dat deze wetgeving „overeenkomstig de bepalingen van deze titel [wordt] vastgesteld.

11. Dit beginsel dat slechts één wetgeving van toepassing is, geldt evenwel slechts voor de situaties bedoeld in de artikelen 13, lid 2, en 14 tot en met 17 van de verordening, die de conflictregels bepalen die in iedere situatie moeten worden toegepast.

Uit het arrest van 21 februari 1991 (zaak C-140/88, Noij, Jurispr. 1991, blz. I-387, r. o. 9 en 10), blijkt immers, dat personen — zoals werknemers die hun beroepsactiviteit voorgoed hebben gestaakt — die in geen van de in die artikelen bedoelde situaties verkeren, gelijktijdig aan de wetgeving van verschillende Lid-Staten onderworpen kunnen zijn.

12. Aangezien de rechthebbenden op een aanvullend pensioen in geen van de in de artikelen 13, lid 2, en 14 tot en met 17 van verordening nr. 1408/71 bedoelde situaties verkeren, kan het beginsel dat slechts één wetgeving van toepassing is, niet in hun voordeel worden ingeroepen.”.

- Het Arbeidshof oordeelde dat door de Verordening nr. 2195/91 van 25 juni 1991, artikel 13, lid 2 aangevuld werd met de bepaling:

“f) is op degene die ophoudt onderworpen te zijn aan de wettelijke regeling van een Lid-Staat zonder dat hij op grond van één van de in de voorgaande punten genoemde regels of van één van de in de artikelen 14 tot en met 17 bedoelde uitzonderingen of bijzondere regels

aan de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat wordt onderworpen, de wettelijke regeling van toepassing van de Lid-Staat op het grondgebied waarvan hij woont overeenkomstig de bepalingen van deze wettelijke regeling alleen.”.

Hieruit leidde het Arbeidshof ten onrechte af dat het beginsel dat slechts één wetgeving van toepassing is nu wel in het voordeel van de heer Hoogstad zou kunnen worden ingeroepen, omdat de heer Hoogstad onder artikel 13, lid 2, f) zou vallen. Er kon immers volgens het Arbeidshof op dit ogenblik niet meer gesteld worden dat de basisregel van artikel 13, lid één, namelijk dat de betrokkene slechts aan de

665 wetgeving van één enkele lidstaat onderworpen is, geen toepassing vindt bij ge-
breke van een conflict tussen de regels, opgenomen in artikel 13, lid 2 van de
Verordening.

- 670 • Eiser onderlijnt dat de twee (extralegale) pensioenkapitalen echter niet onder de
“materiële werkingssfeer” van de verordening nr. 1408/71 vallen, waardoor artikel
13, lid 1 van de Verordening sowieso niet kon worden toegepast.

Eiser verwijst naar het arrest nr. 253/90 van 6 februari 1992 (Jur. 1992, 531) van
het Hof van Justitie:

675 *“15. Volgens artikel 1, sub j, eerste alinea, van verordening nr. 1408/71 worden
ten aanzien van elke Lid-Staat onder „wetgeving” of „wettelijke regeling” ver-
staan de bestaande of toekomstige wetten, regelingen, statutaire bepalingen en al-
le andere uitvoeringsmaatregelen, welke betrekking hebben op de in artikel 4, le-
den 1 en 2, bedoelde takken en stelsels van sociale zekerheid.*

680

*16. In de tweede alinea van dit artikel wordt bepaald, dat onder deze term „wet-
geving” of „wettelijke regeling” niet vallen de bestaande of toekomstige contrac-
tuele bepalingen, ongeacht of deze al dan niet bij een besluit van de overheid al-
gemeen verbindend zijn verklaard, dan wel een ruimere werkingssfeer hebben
685 verkregen, voor zover deze beperking niet in de in die alinea bedoelde gevallen
door een verklaring van de betrokken Lid-Staat is opgeheven.*

*17. Aangezien de betrokken Belgische stelsels geen wettelijke regelingen in de zin
van artikel 1, sub j, eerste alinea, van verordening nr. 1408/71 zijn, zoals de
690 Commissie trouwens in haar verzoekschrift heeft erkend, dient te worden vastge-
steld dat artikel 33 er niet op van toepassing is.”.*

**De betrokken Belgische stelsels zijn geen “wettelijke regelingen” in de zin
van artikel 1, sub j, eerste alinea, van de verordening nr. 1408/71, en de twee
695 (extralegale) pensioenkapitalen vallen niet binnen de “materiële werkingss-
feer” van de verordening nr. 1408/71, waardoor artikel 13, lid 1 van de Ver-
ordening sowieso niet kon worden toegepast.**

700 Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld, dat noch de Rijksdienst voor
Ziekte- en Invaliditeitsverzekering, noch de Rijksdienst voor Pensioenen aan de

op hen rustende verplichtingen hebben verzuimd en met name de bepalingen van de artikelen 13, lid 1 van verordening nr. 1408/71 zouden hebben geschonden.

705 De Belgische wettelijke regelingen, waarbij inhoudingen voorzien worden op het pensioen van een persoon, konden bijgevolg niet terzijde worden geschoven, wegens zagezegd strijdig met artikel 13, lid 1 van de Verordening.

- 710 Voorafgaand aan de Richtlijn 98/49/EG van de Raad van 29 juni 1998 betreffende de bescherming van de rechten op aanvullend pensioen van werknemers en zelfstandigen die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, wordt onder punt (3) gesteld:

715 *“Overwegende dat de reeds door de Raad vastgestelde wetgeving ter bescherming van de socialezekerheidsrechten van werknemers en zelfstandigen die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, alsmede van hun gezinsleden, namelijk Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (4) en Verordening (EEG) nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening (EEG) 1408/71 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (5), slechts op de wettelijke pensioenregelingen betrekking hebben; dat de coördinatieregeling waarin die verordeningen voorzien, zich niet uitstrekt tot aanvullende pensioenregelingen, met uitzondering van de regelingen die vallen onder de begrippen “wetgeving” en “wettelijke regeling” zoals gedefinieerd in artikel 1, onder j), van Verordening (EEG) nr. 1408/71, of in verband waarmee een lidstaat een verklaring aflegt uit hoofde van dit artikel;”.*

720
725

730 Terzijde vermeldt eiser dat de verordening (EG) Nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels ook niet kan worden toegepast op de Belgische stelsels.

Eiser verwijst naar de aan deze verordening voorafgaande overwegingen:

735 *“30. Zoals steeds is bevestigd door het Hof van Justitie, wordt de Raad niet bevoegd geacht voorschriften vast te stellen waarbij een beperking wordt opgelegd op de samenloop van twee of meer in verschillende lidstaten opgebouwde pensi-*

oenen, door een verlaging van het bedrag van een pensioen dat uitsluitend volgens de nationale wetgeving is opgebouwd.

740

31. Volgens het Hof van Justitie is het aan de nationale wetgever om dergelijke voorschriften vast te stellen, met dien verstande dat het tot de bevoegdheden van de communautaire wetgever behoort de grenzen vast te stellen waarbinnen de nationale voorschriften betreffende verlaging, opschorting of intrekking moeten worden toegepast.

745

...

44. Hoewel bij de invoering van een nieuwe verordening, Verordening (EEG) nr. 1408/71 moet worden ingetrokken, is het ter wille van de rechtszekerheid noodzakelijk dat Verordening (EEG) nr. 1408/71 van kracht blijft en dat de rechtsgevolgen ervan gehandhaafd blijven voor bepaalde communautaire besluiten en overeenkomsten waarbij de Europese Gemeenschap partij is.”.

750

- Het Arbeidshof heeft bijgevolg

755 - Artikel 1, sub j, eerste alinea van de verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen;

760 - Artikel 4, leden 1 en 2 van de verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen;

765 - Artikel 13, lid 1 van de verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen;

770 - Artikel 191 van de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994 op de ziekte- en invaliditeitsverzekering en artikel 68 van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen;

775 - “voor zoveel als nodig”: artikel 1, l), artikel 3, lid 1, en artikel 11, 1. van de verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels geschonden.

780

* *
*

785 **BIJ DEZE BESCHOUWINGEN,**

besluit de advocaat bij het Hof van Cassatie dat

790 **HET AAN HET HOF BEHAGE,**

de bestreden beslissing te vernietigen, te bevelen dat melding zal gemaakt worden van het tussen te komen arrest in de rand van het vernietigd arrest en de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander Arbeidshof, kosten als naar recht.

795

Voor eensluidend met het origineel verklaard afschrift

Brussel, 5 december 2012

800

Michel Mahieu

Advocaat bij het Hof van Cassatie

805

Bijlagen:

1) Het origineel van het exploit van de betekening van het verzoekschrift in
810 cassatie aan verweerder